

Toelichting over de behandeling van:

Debatstuk “Lokale variant op basisinkomen”

Van:	Lisa Westerveld en April Ranshuijsen (GroenLinks)		
Doel:	Opinievorming		
Toelichting:	<p>1. Debatstuk GroenLinks “Lokale variant op basisinkomen” Namens de fractie van GroenLinks hebben Lisa Westerveld en April Ranshuijsen het debatstuk “Pilot lokaal experiment basisinkomen” ingediend. De fractie van GroenLinks wisselt over de inhoud van dit stuk graag in een kamerronde van gedachten met de andere fracties. Vanwege de motivatie om met andere fracties van gedachten te wisselen en daarbij geen portefeuillehouder uit te nodigen heeft de agendacommissie besloten dit debatstuk ook op die wijze te programmeren.</p> <p>2. Samenvatting GroenLinks voert in het stuk een aantal redenen op voor invoering van een pilot van een ander systeem van sociale zekerheid, oftewel een ‘lokale variant op het basisinkomen’. De fractie voert over de wenselijkheid daarvan graag een discussie met de andere fracties. GroenLinks concludeert dat een eenvoudiger systeem gewenst is. Minder regels zorgen volgens de fractie voor minder bureaucratie, eenvoudiger aanvraagprocedures, en minder stress bij de aanvragers. Ook wil GroenLinks een systeem dat volgens de fractie meer kansen biedt. Op basis van de ‘Participatiewet art. 83. Innovatie’ kan worden afgeweken van landelijke wetgeving in het kader van het uitvoeren van een experiment. Daarom wil de fractie graag van gedachten wisselen over de mogelijkheid om een lokale proef uit te voeren waarbij bijstandsgerechtigden een vast bedrag per maand krijgen, die in tegenstelling tot de huidige situatie onvoorwaardelijk is. Een andere of aanvullende optie is om zzp’ers mee te nemen in de proef. Tijdens deze proef worden een aantal zaken gemeten:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Nemen de uitvoeringslasten voor de gemeente af wanneer deze proef wordt uitgevoerd 2. Vinden de deelnemers eerder werk of starten ze eerder een eigen bedrijf op 3. Verbetert het welbevinden van de deelnemers <p>De fractie van GroenLinks legt de volgende vragen voor aan de andere Nijmeegse fracties:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Bent u het met GroenLinks eens dat het wenselijk is om een minder bureaucratisch en ingewikkeld systeem van sociale zekerheid in te richten? 2. Wat zijn uw ideeën ten aanzien van het voorstel dat wij hiervoor schetsen en welke doelstellingen zou u willen voorstellen? 3. Wanneer is een dergelijk experiment volgens u geslaagd? <p>3. Procedure ten aanzien van een debat in de kamerronde Op grond van artikel 15 lid 3 van de Verordening burgerronde en raadskamers kunnen raadsleden of fractievolgers een verzoek doen om een debat over een bepaald onderwerp te voeren in de kamerronde. Dat verzoek dient te worden ondersteund door tenminste één raadslid of fractievolger van een andere fractie. In dit geval wordt het verzoek ondersteund door de fractie van de PvdA.</p> <p>Ook dient aan het debat een schriftelijk stuk ten grondslag te liggen. Dat is in dit geval het discussiestuk “Lokale variant op basisinkomen”. Tijdens de kamerbespreking kunnen de fracties over dit discussiestuk van gedachten wisselen. De raadskamer kan aan het einde van de kamerbespreking indien gewenst een behandeladvies geven ten aanzien van het vervolg.</p>		
Naam steller: E-mail steller:	<p>Lisa Westerveld l.westerveld@groenlinks.nijmegen.nl</p> <p>April Ranshuijsen a.ranshuijsen@gmail.com</p>	Tel. steller:	<p>06 42375501</p> <p>06 18146327</p>
Bijlagen:	<ol style="list-style-type: none"> 1. Debatstuk ‘Lokale variant op basisinkomen’ van L. Westerveld en A. Ranshuijsen (GroenLinks) inclusie bijlagen 		

Debatstuk lokale variant op basisinkomen

Debatstuk ten behoeve van gedachtewisseling tussen de fracties in de gemeenteraad van Nijmegen op 29 april

Inleiding

Nederland heeft een ingewikkeld stelsel van sociale zekerheid, uitgewerkt in een veelvoud van wet- en regelgeving. We kennen bijvoorbeeld regelingen voor mensen die (deels) arbeidsongeschikt zijn zoals de WWB, WAZ, WGA, WIA en Wajong. Er zijn (subsidie)regelingen voor ouderen zoals de AOW, subsidieregelingen voor minima zoals huur- en zorgtoeslag. En daarnaast kennen we ook allerlei andere regels die afhangen van iemands leeftijd en omstandigheden. Schoolgeld, studiefinanciering en kindgebonden toeslagen zijn hier voorbeelden van. Om het extra ingewikkeld te maken ligt de uitvoering van een aantal regelingen bij het rijk, voor de uitvoering van andere regelingen is de gemeente verantwoordelijk. Vaak hangt de aanspraak op toeslagen af van het al dan niet toekennen van weer andere subsidies. Dat maakt het systeem ingewikkeld, bureaucratisch en ondoorzichtig. In bijlage 1 hebben wij een aantal voorbeelden op een rij gezet.

Nu gemeenten steeds meer verantwoordelijkheden krijgen op het gebied van arbeidsmarktparticipatie, merken we als Nijmeegse raad ook hoe ingewikkeld het systeem is en hoe moeilijk beoogde doelstellingen zijn te meten.

Een van de grote kritiekpunten is dat zowel de uitvoerders als de ontvangers met een enorme bureaucratische last worden opgezadeld. Hoe meer ondersteuning iemand nodig heeft, hoe meer tijd die persoon kwijt is met het opzoeken van informatie, het invullen van formulieren en het langsgaan bij instanties. Tekenend voor de complexiteit van het systeem is de [formulierenbrigade](#) van het Interlokaal. Zij helpen mensen die recht hebben op toeslagen met de aanvraag en wijzen mensen op het bestaan van deze toeslagen.

Wanneer iemand gebruik maakt van een regeling, zitten hier allerlei voorwaarden aan. Bijna altijd zijn dat financiële voorwaarden (een inkomen mag dan niet boven een bepaald bedrag uitkomen), maar vaak gaan de eisen die de overheid stelt verder. Zo worden in toenemende mate voorwaarden gesteld aan (het inkomen van) inwonende kinderen of andere huisgenoten.

Een duidelijk voorbeeld van mensen die gebruik maken van een sociale regeling en daardoor aan tal van normen en regels moeten voldoen, zijn de uitkeringsgerechtigden. Deze regels kunnen voor mensen uit deze groep forse financiële gevolgen hebben wanneer zij (bewust of onbewust) een misstap maken. Het verkeerd zetten van een vinkje kan als gevolg hebben dat iemand wekenlang bezig is om dit weer recht te zetten. De vraag is of dit systeem - gebaseerd op repressie en wantrouwen - wel langer houdbaar is. Diverse onderzoeken zetten hier vraagtekens bij. Onderzoek van de Ombudsman¹ inzake de fraudewet laat bijvoorbeeld zien dat steeds groter wordende repressie en stressfactoren juist het tegenovergestelde bereiken.

¹ *Geen fraudeur, toch boete*, Nationale Ombudsman, december 2014

Daarnaast is het huidige systeem eenzijdig gefocust op het vinden van fulltime, betaald werk. Ander werk dat nuttig is voor zowel de ontwikkeling van iemand zelf als ook de maatschappij, wordt juist ontmoedigd. Mensen worden nu gestraft als ze actief worden en bijvoorbeeld vrijwilligerswerk of deels betaald werk willen doen. Terwijl het in onze ogen juist goed is om ondernemerschap en actief burgerschap zoveel als mogelijk te stimuleren.

Onze conclusie is dat ook dat een eenvoudiger systeem is gewenst. Minder regels zorgen voor minder bureaucratie, eenvoudigere aanvraagprocedures, en minder stress bij de aanvragers. En we willen een systeem dat mensen kansen biedt.

Basisinkomen

Het begrip 'basisinkomen' houdt kort gezegd in dat mensen een bepaalde geldsom krijgen die voldoende is om van te leven. Zonder dat voorwaarden worden gesteld. Op steeds meer plaatsen ontstaat een discussie over lokale pilots met het basisinkomen. Partijcongressen van GroenLinks, D66 en PvdA hebben moties aangenomen over dit onderwerp.

Er zijn een aantal argumenten voor een basisinkomen: (1) de inkomensondersteuning (met alle verschillende regelingen) vereenvoudigen en (2) rechtvaardiger maken en het gemakkelijker maken voor mensen om geheel of gedeeltelijk weer te participeren aan de samenleving (al dan niet via betaald of vrijwilligerswerk).

GroenLinks Nijmegen vindt het de moeite waard om te kijken of een lokale variant op het basisinkomen, in onze stad wenselijk is. Meer over de ideeën die wij daarbij hebben staan in de tweede bijlage, die de tekst bevat van een opinieartikel dat wij schreven voor De Gelderlander op 26 januari 2015. Dit artikel en andere berichtgeving heeft veel stof doen opwaaien en inmiddels heeft GroenLinks zo'n 150 mailadressen van personen die op de hoogte willen worden gehouden van ons voorstel een lokale pilot met het basisinkomen mogelijk te maken. Dit zijn bijstandsgerechtigden, maar ook ondernemers en andere betrokken Nijmegenaren. Het thema leeft in Nijmegen en samen met inwoners denken wij graag na over een ander systeem. Daarnaast hebben we enkele tientallen voorbeelden verzameld van mensen die gebaat zijn bij een ander systeem van inkomensondersteuning.

Op een door GroenLinks georganiseerde discussieavond in februari wisselden wij met de aanwezigen van gedachten over de voorwaarden van een lokaal experiment. Hier werd duidelijk voorkeur gegeven aan een proef met een brede groep Nijmegenaren, ook om de proef zuiver te houden.

Landelijke regelgeving

Een van de beren op de weg is landelijke wetgeving. Gemeenten zijn verplicht een aantal wetten uit te voeren en mogen hier niet zomaar van afwijken. Een mogelijke kans om in Nijmegen een innovatief experiment te doen wordt geboden door Artikel 83 van de participatiewet (bijlage 3). Dit artikel zegt dat gemeenten met een experiment mogen afwijken van bepaalde voorwaarden in de wet.

Participatiewet, artikel 83, lid 1:

Bij algemene maatregel van bestuur kan bij wijze van experiment, met het oog op het onderzoeken van mogelijkheden om deze wet met betrekking tot de arbeidsinschakeling en de financiering doeltreffender uit te voeren, worden afgeweken van het bepaalde bij of krachtens de [artikelen 6 tot en met 10](#), [31](#), tweede lid, en [paragraaf 7.1](#). Bij toepassing van de eerste volzin wordt bij algemene maatregel van bestuur geregeld op welke wijze en gedurende welke periode van welke artikelen van de wet wordt afgeweken.

Het gaat hier om een limitatieve opsomming van zaken waar geëxperimenteerd mee mag worden, zoals arbeidsinschakeling, sociale activering, de startkwalificatie en loonkostensubsidie (art. 6, lid 1). Voor zover wij nu kunnen beoordelen mag - omdat artikel 83 een gelimiteerde opsomming geeft - niet worden geëxperimenteerd met onderwerpen zoals de inlichtingenplicht, boetes en maatregelen (of het afschaffen daarvan) en uitkeringsnormen. Terwijl wij deze zaken juist van belang vinden in een proef die gaat kijken of administratieve lasten en uitvoeringskosten omlaag gaan.

Daarom zal de uiteindelijke uitvoering van een lokaal experiment, afhangen van de bereidwilligheid om deze wet aan te passen. Er zijn inmiddels verschillende groepen actief die bezig zijn met een actieve lobby richting het Ministerie van Sociale Zaken.

Terug naar Nijmegen

In Nijmegen hebben we momenteel rond de 15.000 werkzoekenden, ongeveer 6500 personen kregen in 2014 een uitkering op grond van de Wet werk en bijstand (WWB)

Met deze notitie beogen wij geen discussie in de Nijmeegse raad over de wenselijkheid van een basisinkomen voor alle Nederlanders, of zelfs voor alle Nijmegenaren. Zelfs al zou de raad hier positief tegenover staan, dan nog is dit niet uitvoerbaar. Wel voeren wij graag een discussie over de wenselijkheid van een ander systeem van sociale zekerheid. Wij hebben de volgende uitgangspunten voor ogen:

- Vriendelijker, dus de benadering van uitkeringsgerechtigden is positiever;
- Eenvoudiger, dus een vermindering aan regels waardoor het systeem transparanter wordt, minder administratieve lasten met zich meebrengt en daardoor ook minder uitvoeringskosten;
- Uitgaat van wat mensen kunnen; vrijwilligerswerk, mantelzorg, het opzetten van een bedrijf, (kleine of tijdelijke) betaalde banen en ondernemerschap worden gestimuleerd in plaats van ontmoedigd.

We beseffen ons terdege dat deze discussie raakt aan de vraag hoeveel geld we willen investeren om iemand aan een baan te helpen. Daar willen wij alvast een voorschot op nemen: wat GroenLinks betreft heeft de gemeente een belangrijke verantwoordelijkheid bij het helpen van mensen om een baan te vinden. Wij vragen ons wel af of we het juiste doen om mensen te helpen en denken dat een andere aanpak wenselijk is.

Daarom wisselen wij graag van gedachten over de mogelijkheid een lokale proef uit te voeren waarbij bijstandsgerechtigden een vast bedrag per maand krijgen (bijvoorbeeld minimaal het bedrag van de huidige uitkering). In tegenstelling tot de huidige situatie krijgen zij dit bedrag onvoorwaardelijk: dat wil zeggen dat zij niet verplicht zijn te

solliciteren, vrijwilligerswerk te verrichten of een tegenprestatie te doen. Bedragen die worden verdiend naast deze uitkering, mogen de deelnemers tot een bepaald bedrag, houden en worden niet afgetrokken.

Een andere of aanvullende optie is om ZZP'ers mee te nemen in deze proef. Dit zijn vaak mensen met onzekere en wisselende inkomsten. Een basisinkomen kan mensen uit deze groep ook helpen om financieel een stabielere situatie te krijgen.

Tijdens deze proef worden een aantal zaken gemeten:

- of de uitvoeringslasten voor de gemeente afnemen wanneer deze proef wordt uitgevoerd;
- of de deelnemers eerder werk vinden of eerder een eigen bedrijf opstarten;
- of het welbevinden van de deelnemers verbetert.

GroenLinks is voornemens om een initiatiefvoorstel te maken samen met betrokkenen en deskundigen. Graag horen van de andere Nijmeegse raadsfracties het volgende:

- Bent u het met GroenLinks eens dat het wenselijk is om een minder bureaucratisch en ingewikkeld systeem van sociale zekerheid in te richten?
- Wat zijn uw ideeën ten aanzien van het voorstel dat wij hiervoor schetsen en welke doelstellingen zou u willen voorstellen?
- Wanneer is een dergelijk experiment volgens u geslaagd?

Wij hopen op een constructieve bespreking.

Met vriendelijke groet,

Namens de fractie van GroenLinks Nijmegen

Lisa Westerveld en April Ranshuijsen

Regelingen

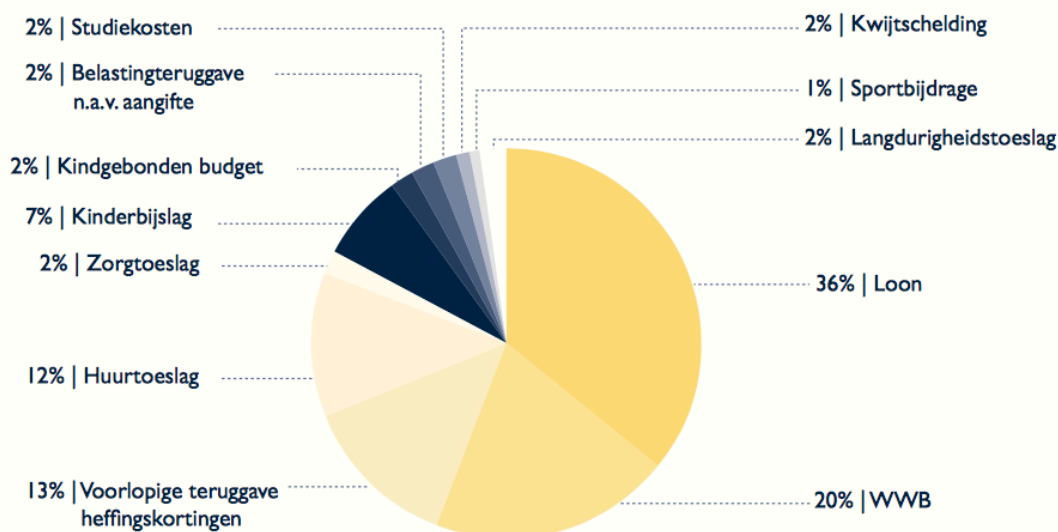
“Veel regelingen zijn speciaal gericht op mensen met inkomens rond het minimum. Ze hebben een laag inkomen dat op allerlei manieren wordt aangevuld met voorzieningen vanuit de gemeente of rijksoverheid. Voor al die voorzieningen gelden specifieke voorwaarden. Valt één van die voorzieningen weg, dan is het budget direct niet meer sluitend; reserves zijn er zelden. Het op orde houden van dit inkomen vergt meer inzicht in, en vaardigheid met, al die regelingen dan veel van de betrokkenen hebben. Het goed beheren van het huishoudbudget is zo behoorlijk lastig. Door allerlei verrekeningen, verhogingen vanwege betalingsachterstanden en steeds hogere sancties vanwege het niet voldoen aan steeds ingewikkelder administratieve verplichtingen, komen mensen nog sneller in (onnodig) grote problemen.” *Bron: ‘In het krijt bij de overheid’, Nationale Ombudsman 2013*

Voorbeeld gezinsbudget alleenstaande ouder

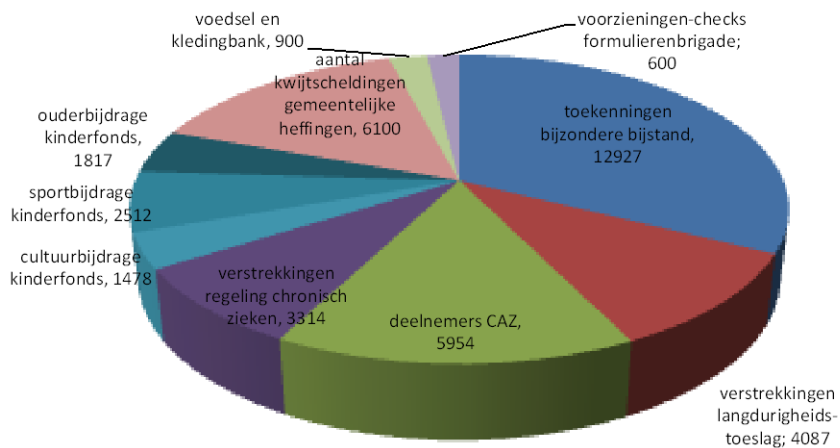
Het gezinsbudget van een alleenstaande ouder (twee kinderen van 9 en 16 jaar) met een deeltijd baan en een aanvullende bijstandsuitkering (WWB) met een huurwoning kan er zo uitzien: loon aanvullende WWB, voorlopige teruggave, heffingskortingen, huurtoeslag, zorgtoeslag, kinderbijslag, kindgebonden budget, belastingteruggave n.a.v. aangifte, tegemoetkoming studiekosten, kwijtschelding gemeentelijke en waterschapsbelasting, sportbijdrage en langdurigheidstoeslag.

Deze alleenstaande ouder ontvangt twaalf inkomenselementen, afkomstig van acht instanties.

Daarvoor moeten achttien (digitale) formulieren per jaar worden ingevuld en ontvangt het gezin tachtig betalingen per jaar. De administratieve lasten voor iemand met een minimuminkomen zijn daardoor enorm hoog.¹⁶

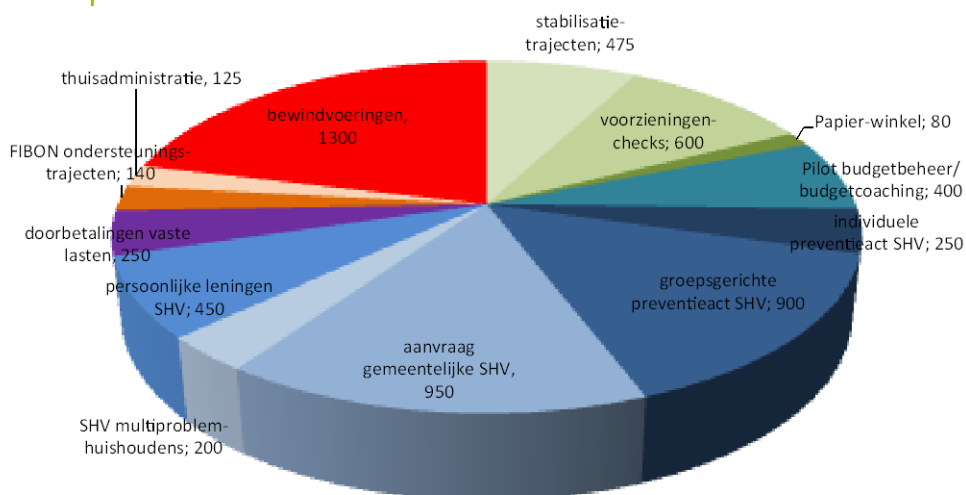
Hoe ziet ons minimabeleid er op dit moment uit?

- > Pakweg 40.000 verstrekkingen per jaar.

Bron: Gemeentebegroting

Hoe ziet ons schuldhulpverleningsbeleid er op dit moment uit?

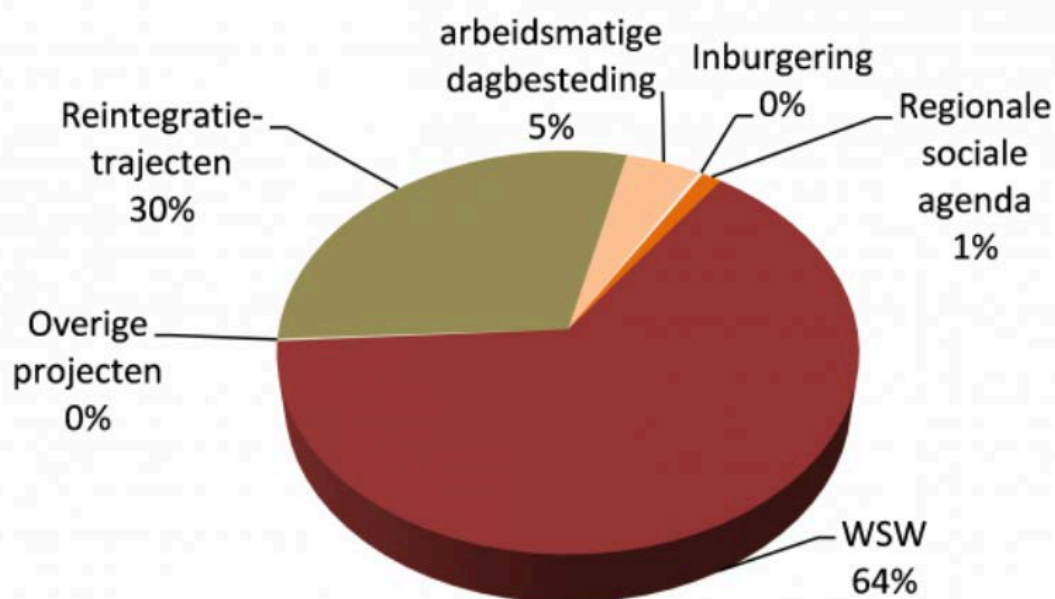
- > Pakweg 6.000 trajecten per jaar.
- > Schuldhulpverlening is slechts klein deel van wat we doen.

Bron: Gemeentebegroting

De totale begrote lasten van het programma Inkomen en Armoedebestrijding komen uit op € 144,4 mln (2015). Veruit het grootste deel (€ 125,8 mln) betreft de budgetten voor uitkeringsgerechtigden en minima (diverse uitkeringen, verstrekkingen, schuldhelpverlening). De gemeentelijke uitvoeringslasten bedragen per saldo ongeveer € 18,6 mln.

Inkomen & Armoedebestrijding	Rekening		Begroot			
Bedragen * 1.000.000	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Financiële Lasten per product						
Armoedebestrijding	16,9	17,5	18,4	18,3	18,2	18,2
Inkomen	111,5	121,8	125,9	125,8	122,5	122,4
Totaal Lasten Programma	128,4	139,3	144,4	144,1	140,7	140,6
Financiële Baten per product						
Armoedebestrijding	1,4	1,3	0,9	0,9	0,9	0,9
Inkomen	99,3	108,3	112,4	113,0	110,6	110,6
Totaal Baten Programma	100,7	109,5	113,3	114,0	111,5	111,5
Totaal programma	-27,7	-29,8	-31,1	-30,1	-29,1	-29,1

Lasten product Werk (€ 47,8 mln)

Bron: Gemeentebegroting 2015 - 2018

Bijlage 2) Opinieartikel De Gelderlander – 26 januari 2015

De voordelen van minder regels

De Nijmeegse gemeenteraad spreekt woensdag 28 januari wederom over de Participatiewet. Verschillende notities en verordeningen moeten nog worden vastgesteld om te voldoen aan de door het Kabinet doorgevoerde Participatiewet die per 1 januari is ingegaan.

De wet is vooral bekend vanwege de omstreden tegenprestatie, de verhuisverplichting en de keiharde sancties. Ook wordt de kostendelersnorm ingevoerd: wanneer een bijstandsgerechtigde met één of meer personen boven de 21 jaar in huis woont wordt de uitkering in veel gevallen lager. In Nijmegen worden het komende halfjaar ongeveer 1300 situaties opnieuw beoordeeld. Een flinke klus met de verwachting dat een groot deel van deze mensen gekort wordt op hun uitkering.

Bovenstaande laat zien wat mis is met ons stelsel van sociale zekerheid. We hebben een ingewikkeld, inefficiënt en bureaucratisch systeem opgetuigd dat uitgaat van wantrouwen en onwil. Het ontvangen van een uitkering is aan enorm veel regels gebonden. En wie regels stelt moet ze kunnen handhaven. Daardoor is een heel circuit aan bureaucratische en logge controlemechanismen opgetuigd. De Fraudewet die zijn doel totaal voorbij is geschoten is hier ook een goed voorbeeld van.

Op onze oproep om een lokale proef met het basisinkomen te starten (Gelderlander, 10 januari) kregen we een stroom aan reacties. Van principieel voorstanders van een onvoorwaardelijk basisinkomen, tot mensen met een uitkering die tegen regels aanlopen. Zo mailde iemand: *"...pogingen om zelf een klein beetje geld te verdienen worden nou niet bepaald gewaardeerd. De kleinste administratieve fout wordt afgestraft en op je inkomen gekort (...) Als je pech hebt krijg je een boete gelijk aan het bruto inkomen voor die periode"*. Dit kan volgens ons nooit de bedoeling zijn.

Het begrip 'basisinkomen' houdt kort gezegd in dat mensen een bepaalde geldsom krijgen die voldoende is om van te leven. Zonder dat voorwaarden worden gesteld. De discussie ontstaat recent weer op verschillende plaatsen. In Zwitserland zijn ze al een stap verder, daar wordt binnenkort een referendum uitgeschreven voor het landelijk invoeren van een onvoorwaardelijk basisinkomen voor iedereen. Steeds meer mensen ervaren dat het huidige systeem niet langer houdbaar is. Dat de tijd rijp is voor verandering. En omdat verandering vaak van onderop moet komen, willen wij dat Nijmegen een van de pioniers is.

Een lokaal experiment is interessant omdat de gemeente verantwoordelijkheid is voor mensen in de bijstand en de begeleiding naar werk. In de regio Nijmegen waren in 2014 rond de 15.000 mensen werkloos en ontvingen ruim 6500 van hen een Wwb-uitkering. Jaarlijks geeft Nijmegen bijna 17 miljoen uit aan alles wat met re-integratie te maken heeft. Rond de 600 personen vinden hierdoor (tijdelijk) werk. Reden genoeg om te kijken naar de effectiviteit van de bestaande instrumenten.

Wij denken dat een versimpeling van regelgeving, gebaseerd op belonen en vertrouwen, meer uit mensen haalt en uiteindelijk goedkoper is dan het huidige systeem. Daarom willen wij graag een proef met een variant op het basisinkomen, alleen hierdoor kunnen we zien of het werkt. Te denken valt aan een kleinschalige variant met bijvoorbeeld bijstandsgerechtigden die zich vrijwillig aanmelden.

Dit levert een aantal voordelen op:

- Een versimpeling van het inkomenssysteem;
- Stimuleren van creativiteit en ondernemerschap;
- Stimulering van eigen regie, verantwoordelijkheid en participatie;
- Vermindering van problemen;
- Minder kosten voor de gemeente aan (schuld)hulpverlening. Zorgkosten dalen wanneer mensen beter hun in vel zitten. Minder kosten voor controles en re-integratie.

Ook zijn er risico's:

- Doordat de arbeidsmarkt er niet goed voor staat is het moeilijk extra inkomen te verwerven;
- Het is onbekend wat de uitvoeringskosten zijn, dus eenmalig moet de gemeente geld vrij maken;
- Oneerlijke concurrentie, vooral in het geval iemand zo veel bijverdient dat zijn inkomen die van fulltime werkenden overstijgt. Dat kan worden ondervangen door in de pilot voorwaarden te stellen waardoor oneerlijke concurrentie zoveel mogelijk wordt voorkomen.

Over bovenstaand idee moet goed worden gesproken met belanghebbenden en experts. En er moet breed draagvlak voor zijn. Haagse wetgeving staat nog in de weg, maar ook daar zullen ze moeten inzien dat verandering nodig is. Open staan voor innovatieve experimenten wordt makkelijker als vanuit de samenleving de roep om verandering groter wordt. Laten we vooral starten met een goede en constructieve discussie.

April Ranshuijsen & Lisa Westerveld, GroenLinks Nijmegen

Bijlage 3) Participatiewet Artikel 83. Innovatie

- 1. Bij algemene maatregel van bestuur kan bij wijze van experiment, met het oog op het onderzoeken van mogelijkheden om deze wet met betrekking tot de arbeidsinschakeling en de financiering doeltreffender uit te voeren, worden afgeweken van het bepaalde bij of krachtens de [artikelen 6 tot en met 10](#), [31](#), [tweede lid](#), en [paragraaf 7.1](#). Bij toepassing van de eerste volzin wordt bij algemene maatregel van bestuur geregeld op welke wijze en gedurende welke periode van welke artikelen van de wet wordt afgeweken.
- 2. Een experiment als bedoeld in het eerste lid duurt ten hoogste drie jaar. Indien, voor een experiment is afgelopen, een voorstel van wet is ingediend bij de Staten-Generaal om het experiment om te zetten in een structurele wettelijke regeling, kan het experiment worden verlengd tot het tijdstip waarop het voorstel van wet in werking treedt. De tweede volzin van het eerste lid is van overeenkomstige toepassing.

- 3. Onze Minister kan op hun verzoek gemeenten aanwijzen die deelnemen aan een experiment. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de toepassing van deze bevoegdheid.
- 4. Bij ministeriële regeling kunnen regels worden gesteld met betrekking tot de uitvoering van een experiment en voorzieningen worden getroffen voor zich gedurende een experiment voordoende onvoorziene gevallen.
- 5. Onze Minister zendt uiterlijk drie maanden voor het einde van een experiment aan de Staten-Generaal een verslag over de doeltreffendheid en de effecten van het experiment in de praktijk alsmede een standpunt inzake de voortzetting ervan anders dan als experiment. Indien een experiment eerder wordt beëindigd dan oorspronkelijk beoogd, zendt Onze Minister, in afwijking van de eerste volzin, uiterlijk twee maanden na de beëindiging van dat experiment een verslag als bedoeld in de eerste volzin aan de Staten-Generaal.
- 6. De voordracht voor krachtens dit artikel vast te stellen algemene maatregelen van bestuur wordt niet eerder gedaan dan vier weken nadat het ontwerp aan beide kamers der Staten-Generaal is overgelegd.